Noor en het verdwenen kerstlicht

Een kerstverhaal voor Noor

Ons Quizje

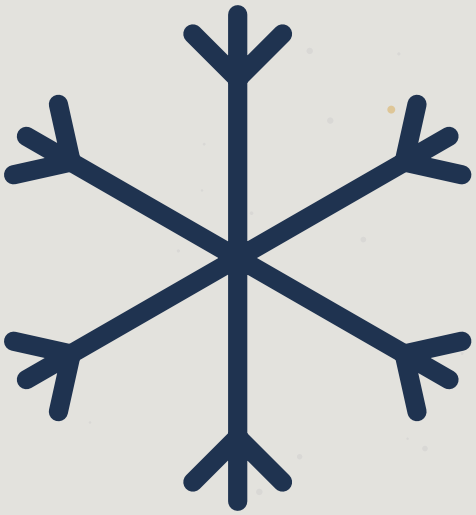
Het was de avond voor kerst, en in het huis van Noor rook het naar kaneel en dennennaalden. Noor was zes jaar en ze kon heel goed dansen. Ze danste in de keuken, ze danste op de trap en ze danste zelfs in bad. Haar knuffelkonijn Flap danste altijd mee. Nou ja, Noor hield hem vast en zwierde hem rond. Flap vond dat prima, want hij had zachte oren en een groot hart.

In de kamer stond de kerstboom, met bovenin een gouden ster. Maar toen Noor die avond naar bed ging, gebeurde er iets vreemds. De ster knipperde één keer, twee keer… en toen ging hij uit. Het hele huis werd donker. Noor hield Flap stevig vast. "Ik vind het donker een beetje eng," fluisterde ze. Flap zei niks, maar zijn oren trilden. Dat betekende: ik ook.

Toen zag Noor door het raam een klein lichtje dat danste tussen de sterren. Het sprong omhoog, het draaide rondjes en het maakte een buiging. "Kijk Flap," zei Noor, "dat lichtje danst net als ik!" Het lichtje kwam dichterbij en tikte zachtjes tegen het raam. Het was een piepklein sterretje, met een gezicht dat heel verdrietig keek.

"Ik ben het lichtje uit jullie kerstster," piepte het sterretje. "Ik ben weggewaaid in de wind, en nu weet ik de weg terug niet meer. Alleen wie heel goed kan dansen, kan mij terugbrengen. Want sterren reizen op muziek." Noor keek naar Flap. Flap keek naar Noor. "Ik kan heel goed dansen," zei Noor. Haar stem trilde nog een beetje, maar haar voeten wilden al bewegen.

Noor trok haar laarzen aan en nam Flap onder haar arm. Buiten lag een dun laagje sneeuw dat glinsterde in het maanlicht. Het sterretje zweefde voor hen uit, het bos in. Tussen de bomen was het donker. Heel donker. Noor bleef staan. Maar toen zag ze dat het sterretje bij elke danspas van haar een beetje feller ging stralen. Hoe meer ze danste, hoe lichter het werd.

Dus danste Noor. Ze maakte een draai, een sprongetje en een buiging, precies zoals op dansles. En overal om haar heen gingen lichtjes aan. Een uil op een tak knipperde met zijn ogen. Twee konijnen kwamen nieuwsgierig kijken. "Zie je wel, Flap," zei Noor, "het is helemaal niet eng. Het is gewoon nog niet aan." Flap leek te glimlachen. Dat kon ook komen door de manier waarop zijn oor viel.

Op een open plek in het bos was de muziek het sterkst. Het sterretje zweefde omhoog en riep: "Nu je allermooiste dans, Noor!" Noor zette Flap neer, zodat hij goed kon kijken. Ze strekte haar armen, ging op haar tenen staan en danste de dans die ze nog nooit aan iemand had laten zien. De sneeuw dwarrelde om haar heen, en de maan scheen als een grote lamp.

Met een sprong zo hoog als het dak schoot het sterretje omhoog, over de bomen, over de weg, recht door de schoorsteen van Noors huis. Even was het stil. Toen ging in de kamer de kerstster weer aan, feller en warmer dan ooit tevoren. Door het raam scheen het licht tot ver in de tuin, precies tot aan de plek waar Noor en Flap stonden.

Thuis kroop Noor weer onder de dekens, met Flap naast haar op het kussen. In de kamer straalde de ster, en het donker voelde ineens zacht en knus. "Weet je wat ik denk, Flap?" fluisterde Noor. "Ik denk dat dapper zijn ook gewoon een dans is. Je moet alleen de eerste stap zetten." Flap zei niks. Maar die nacht sliep hij met zijn oren omhoog. En dat betekende: precies.

Einde

Dit verhaal is speciaal geschreven voor Noor, met liefs van opa en oma.

Ons Quizje